

for Dag eller Time, men det gælder selve Existensbetingelserne for Tusender af Kvinder, hæderlige Kvinder, der indtil denne Dag har kæmpet en fortvivlet Kamp for at holde sig klar af alle Skær. Og skulde en saadan Organisation da ikke kunne gennemføres? Har en Sammenslutning om en eller anden Opgave nogen Sinde kunnet paaregne almindelig Sympathi, da maa denne kunne det. Aldrig kan det opfattes som et Angreb paa andres Rettigheder, om vi opnaar, fordelt paa Masser af Hænder, hvad hidtil en enkelt Mand har inkasseret som Fortjeneste paa vort majsommelige Arbejde. Man hører ganske vist undertiden, at Arbejderpartiet bliver tituleret hensynsløst. Men staar man selv midt i Rækkerne, midt i Arbejdets Rækker, føler man selv Brodden i Arbejdsvilkaar som disse, ja, da er der ganske vist noget, der rejser sig i én, men er det dog ikke uberettiget at stemple som Hensynsløshed, hvad der i sin inderste Grund kun er Selvopholdelsesdriftens Nødværge?

Kan man saa ikke ogsaa spørge: Hvor kommer Hensynsløsheden fra? Har vi ikke Grund til at tro, at det er den Sæd, der er saaet, som gror? Har nogen Magt paa Jorden eller i Himlen nogen Sinde givet Forældre Løfte om en Hvedehøst, hvor de selv har saaet Tidsler? Har et Samfund nogen Sinde faaet Løfte om at finde Guldkorn, hvor der er kastet med Sten? Og naar der vitterlig i de saakaldte „nederste“ Lag ulmer en undertrykt Brand af krænket Retsfølelse, skulde denne da være kommen af intet? Sig det, hvem der kan.

Men naar vi Arbejdets Kvinder en Gang begynder at tro paa Fremtiden, paa vor egen Fremtid, da venter vi ikke Hjælp fra den Side, hvor man hidtil har tænkt mindre paa vor Retsfølelse end paa egen materiel Fordel, men da haaber vi tillidsfuldt Hjælp fra vore egne, fra dem, der ejer menneskelig Følelse, Medfølelse med dem, der lider, aabent Øje for Ærlighed og god Vilje selv under Fattigdommens Kaar, og Hjertelag til at række os en hjælpende Haand, hvor der trænges.

Skulde dette Haab blive beskæmmet? Skal vi nogen Sinde komme videre, end vi er, da trænger vi til dette Hjertelag og til denne Haandsrækning.

Og til Slutning kan da alle vore Ønsker, alt vort Haab om at kunne løse Øjeblikkets praktiske Opgave: vort eget Arbejde i vore egne Hænder, samles i denne ene Bøn: Laan os jere Navne! Laan os en Driftskapital til almindelig Rente, og inden Somren er inde, skal Arbejdets Kvinder være i Gang